

KRISTI REBANE
aitõh elu eest

Toimetanud Karme Beek
Sarja kujundanud Angelika Schneider

Trükitud AS Pakett trükikojas

ISBN 978-9949-27-970-8

© Kristi Rebane ja Tänapäev, 2016
www.tnp.ee

Mu mõttekäigu katkestas terav valusööst küünarnukis, mida saatis pidulik sümfooniline portselaniklirin ja mu uskumatu kile karjatus.

„Appi, mis nüüd juhtus?”

Rahel tormas seda muusikat kuuldes kastide virna juurde, mille ääres ma abitult vedelesin, ja jäi mulle ehmunud pilgul otsa vaatama, nagu oleks ta tunnistajaks mingile eriti brutaalsele mõrvastseenile. Ta oli mulle teadaolevalt maailma kõige nõrganärvilisem inimene.

Andsin oma haavakesed talle korraks imetleda ning tõmbasin vigastatud käe siis kohe tagasi.

Süda tagus päris kõvasti, kuid ma polnud kindel, kas kukkumise tingitud ehmatuses või üllatuses, et ma nii kõlavat falsetti välja suutsin võtta, ilma et oleksin pidanud eelnevalt hääle lahtigi laulma.

„Too palun sidet, kähku!” ütlesin Rahelile planeeritust kamandavamal toonil, kuid vähemalt lõpetas tüdruk mu suurilsilmil jõllitamise ja tormas juba järgmisel hetkel redeli suunas.

Järskude liigutuste tegemine ei tundunud olevat kuigi tark, seega jäin niikauaks graatsilises poosis keset tolmust pööningupõrandat lamama, purunenud taldrikud verise küünarnuki all ja uitmõtted mu tulevasest lauljakarjäärist peas keerlemas. See unistus kestis umbes minuti.

„Ma ei teadnud, et see nii ohtlik on, kui siis ainult tapvalt tüütu,” püüdsin valu taustal rõõmsat meelt säilitada. Rahel ei naernud. Tüdruk aitas mu portselanihunnikust püsti ja viis seejärel vana tabureti peale istuma.

„Äkki läheks alla? Siin on nii sitta täis kõik, äkki läheb veel mädanema,” mõtiskles ta ja vaatas siis kaalutlevalt redeli poole. „Oled võimeline ronima?”

„Ah, ei ole hullu, see on mingi kriimustus ainult, küll ma ellu jään,” raputasin kähku pead ja toetasin randme vapralt põlvedele. Tüdruk loksutas käes antiseptikumi pudelit, haletsev pilk minu silmadesse suunatud.

„Okei, ise tead, aga hoiatan, et see teeb sitaks haiget,” sõnas ta.

Rahel ei valetanud, haava puhastamine oli lausa piinavalt valus, kuid see polnud midagi senikogematut. Mu keha sai lihtsalt ühe tulevase armid võrra rikkamaks. Nende kollektioon oli nii rikkalik, et pidin end pidevalt tagasi hoidma, et oma ilusate roosade jäädvustustega mitte teiste ees liputada. Esiteks polnud mu sotsiaalne ringkond millekski nii morbiidseks valmis ning teiseks – need armid ei tähendanud tegelikult midagi. Jah – mul oli küll palju arme, kuid liiga vähe lugusid, mida nende kohta rääkida. Ma polnud üle elanud ühtegi sõda, kui just kodusõda iseendaga arvesse ei läinud. Ma ei olnud tervenendud mingist raskest traumast või surmahaigusest ja isegi koerad polnud mind kunagi pureda viitsinud.

Mu armide põhjal oleks saanud jutustada ainult ühe ja äärmiselt äraleierdatud loo, pealkirjaga „On raske olla teismeline”, mis polnud midagi Nobeli auhinna väärilist. Seda

lugu osanuks rääkida kõik – ka ilma armideta kehal. Okei, mina oleksin saanud nendele täketele ja joontele lisaks rääkida oma nähtamatutest, ent veelgi sügavamatest hinge- haavadest, aga mind oleks ilmselt tembeldatud siis pseudo- filosoofist eputrillaks. Miss Liigadiip 2014.

Kui käsi oli sidemesse seotud, võis kolimine jätkuda. Jalutasin kastide juurde tagasi, tehes teel pingutatult graatsilise hüppe üle portselanihunniku. Vaatasin üle õla Raheli poole, kes mu tegevust sugugi heaks ei kiitnud ja turtsus, et ma olen lapsik ja peaksin ettevaatlikum olema. Ma ei vaielnud vastu ja eeldasin, et karma kostitab mind tema emainstink- tide üle naermise eest mõne gangreeniga.

Kõige ülemine pappkast oli igast küljest hoolikalt tei- biga kinni tõmmatud, loksutamisel meenus, et olin sinna kunagi oma vanad mänguasjad hoiule pannud, et neid laste- kodudele ei jagataks. Ei, mitte et ma oleksin mingi jõhker kadekops olnud. Mulle lihtsalt ei meeldinud mõte sellest, et keegi minu mänguasju lõhub ja mind ennast pole kohal, et oma kalleid Barbiesid ja kaisumukisid kaitsta.

Järgmine tolmuhiiga kaetud kast sisaldas pinnalisel vaatlusel vanu väikseks jäänud riideid, mida oleksin ise va- balt lastekodudele trööpamiseks ja lõhkumiseks ära jaganud, kuid ema protesteeris sellele vastu, rääkides midagi senti- mentaalsest väärtusest.

Järgmist raputades jõudis kohe kõrvu õrnade eseme- te purunemisel tekkiv heli. Rahel vaatas etteheitvalt minu poole, avasin kasti – jõuluehted, purunenud.

„Kindel, et sul kõiki neid asju kohe vaja on?” küsis tüdruk järsku surmani tüdinud toonil. „Sa võid ju kunagi

hiljem ka neid sortima tulla, ega me ju ära ei koli. Ja üldsegi, see, et sa meist veel kaugemal sööma ja magama hakkad, ei tähenda, et sa peaksid nüüd kõik oma asjad siit majast ära viima. See on ju ikkagi su kodu. See *tõeline* kodu.”

„Tead, kui sul kopp ees on, võid alla minna,” sõnasin tusaselt ja jätkasin seejärel innukalt tegutsemist. Olin leidnud ühest pappkastist hunniku vanu kaustikuid, mida kavatsesin kohe õhinaga sirvima hakata.

„Mh, ma ei saa ju oma väikest õde üksipäini pööningule jätta, äkki kukud lisaks küünarnukile veel pea ka lõhki või midagi. Juba see mõte, et sa tahtsid lambist siia mingeid kaste sortima tulla, on märk, et sa oled päris kõrgelt kukkunud.”

„Küll ma hakkama saan. Pealegi, sa võid rahulikult arvestada sellega, et järgmised tund aega püsin ma täpselt sellises poosis, täiesti liikumatuna,” naeratasin ja laotasin osa kaustikupakist enda ette laiali. „Ma leidsin põnevat lugemist...”

Rahel pööritas silmi, soovis sarkastiliselt edu ja laskus seejärel redelit mööda alla.

„Kui kõht tühjaks läheb, võin sulle üht-teist visata,” hüüdis ta veel järele. Lubasin teada anda, kui see kunagi juhtuma peaks.

„Emakeel, kodulugu, matemaatika, 1. klass, 2. klass, 3. ... Mille kuradi pärast ma seda jama alles hoidsin? Päevik, 6. klass – õudne käekiri! Viieline hinnetelett, vau, väga uhke, Deivi, tubli oled! Kahju, et see 7. klassini ei jätkunud...”

Pool kasti sisust oli osutunud väga kaheldava väärtusega kraamiks, heitsin selle kiirelt kõrvale. Järgmisena jäid näppu vanad ajakirjad: Stiina, X, Cosmopolitan... Pärast mõningast lehitsemist leidsid ka need oma lõpu mustas kilekotis.

Mõtlesin ülejäänud hunnikuga samamoodi käituda ja kogu krempli halastamatult prügikotti suruda, kui mu vaa-
tevälja riivas äkki üks kasti põhja vajunud nahksete kiiskav-
punaste kaantega kaustik, millele suurte tähtedega kirjutatud
„*I dare you to read this!*”.

Võtsin kaustiku esitatud väljakutse rõõmuga vastu ja
püüdsin seda kohe ka lahti teha, kuid luku tugevus käis mu
jõust selgelt üle. Ka juuksenõelaga surkimine ei andnud soo-
vitud tulemust, klaasikilluga nüsimine ammugi mitte, kul-
mineerus vaid valusa sisselõikega sõrmeotsas.

„*Fucking hell...*” kuulsin end järsku otsekui kõrvalt lau-
sumas.

Ma teadsin nüüd väga hästi, millised read selles kaus-
tikus peidus olid. Aga ma polnud enam kindel, kas tahtsin
neid ridu näha, pärast neid pikki aastaid, kõiki neid kaota-
tud lahinguid, mida ei teinud olematuks ka võidetud sõda.
Pealegi mind oli ju mitmelt rindelt hoiatatud, et sellest ei
paraneta ial. See sõda võis igal hetkel uuesti alata...

Ilmselgelt ei võtnud ma arstide, psühholoogide, ravitse-
jate ja nõidade nõuandeid tõsiselt, kuna juba järgmisel hetkel
võis mind näha päevikut idioodi järjekindlusega vastu pöö-
ninguseina tagumas, lootes et lukk selle tulemusena katki
läheb. Seda ei juhtunud. Mu tegevuse ainsaks viljaks oli see,
et Rahel oma oranži siilipea pööninguavast läbi pistis ja õi-
gustatult küsis, kas ma olen ära keeranud.

„Ega sul haamrit pole?”

„Ma tegin nalja.”

„Mingi suurem kivi oleks ka okei. Mul oleks vaja üks
lukk lahti saada.”

Lasin nüüd ka hambad käiku, rebides kaante küljest üks-
haaval naharibasid, et neid sellega õhemaks muuta.

„Tšäksiga ei saaks põletada või?” küsis tüdruk, mispeale
vahtisin teda nagu idioti.

„Mu eesmärk on lukk lahti saada, mitte oma päevik
põlema pista.”

„Sul on päevik? Mis ajast?”

„Kunagi oli, aga vahet pole,” tähendasin kindlalt ja
pühkisin suhu sattunud keemilise maitsega nahapuru
varrukasse. „See pole midagi olulist. Kes ei oleks kunagi
päevikut üritanud pidada, eks?”

„Okei, aga näita siia, äkki ma saan lahti...”

„Ei!” Ma peaaegu röögatasin, kui Rahel leidu enda val-
dusse püüdis saada, ja hüppasin instinktiivselt eemale.

„Rahu! *Jesus Christ*, ära nüüd hulluks mine! Sa oled 22,
aga käitud nagu viieaastane.”

„Sorri, ma lihtsalt ei taha, et keegi seda näpiks. See on
veits konfidentsiaalne või nii.”

„Mis seal siis sees on? Mingid nõretavad armuavaldused
kellelegi või?”

„Kõik on siin sees,” laususin vaikselt, punast kaant
õrnalt paitades. „Kaasaarvatud see, kui sa mulle ükskord
peale sattusid ja ütlesid, et ma peaksin abi otsima. See
kõik on siin. See on ikka veel olemas. Ma ei teinud seda
absoluutselt olematuks, vaid vastupidi, just jäädvustasin
selle mingil imelikul kujul... Ma mõnes mõttes tahaksin
selle looga uuesti tutvuda. Lihtsalt, et näha, kas ma olen
nüüd oma vigadest õppinud. Sellest on ju nii kaua aega
möödas.”